

Notes i comentaris

Les imatges sagrades

La Premsa ha recontat, aquests dies turbulents, en què consistia el «cos incorrupte de Sant Narcís». Aquest «cos incorrupte», per als gironins de bona fe, era com un dogma. I els que no eren de tan bona fe, preferien creure-ho així, o feien veure que s'ho creien. Ara, però, uns notaris i davant d'uns testimonis irrecusables, han donat fe que el famós cos incorrupte era un ninot de fusta i draps i altres matèries que no tenen res de sobrenaturals.

A Barcelona també s'ha fet una descoberta singular. Una imatge del Crucifixat era utilitzada com a caixa de cabals d'una comunitat religiosa (?). La fúria endimoniaida del poble ha trobat una fortuna de milers i milers de pessetes amagada en el cos de la imatge de Jesús clavat en creu. Coberta amb el llenç que simulava cobrir les parts sexuals del cos *diví*, hi havia la portella de la caixa on es guardaven tresors que no tenien res que veure amb la divinitat. La part més baixa i més innoble del cos humà, era buidada i en el seu interior s'hi ficaven les urpes dels sacrílegues que predicaven l'Evangeli, per a amagar hi la miserable moneda que els donava poder per a tot.

Aquests descobriments a nosaltres, irreverents de mena, no ens han sorprès poc ni molt. Recordem que aquí mateix, a la que fou església parroquial, durant temps i temps hi havia un «Sagrat Cor» que era la profanació més barroera que hom podia haver-se imaginat per al desprestigi d'una religió. Aquest Sagrat Cor, tots els granollerins l'havien vist, fins aquells que només anaven al temple en els actes d'enterrament de llurs familiars o amics. Era clavat a la paret lateral de l'altar del costat de la trona gòtica, a la vora d'una caixa-guardiola per «Sant Pancràs i Santa Teresina». En la part superior de la viscera sagrada, que deuria voler simbolitzar l'essència mateixa de la bondat, hi havia una esclètxeta igual que les que es fan a

El conseller d'Economia del Consell de la Generalitat de Catalunya, Joan P. Fàbregas, de la C. N. T., fa avinent que tenint preparades i a punt de publicació les disposicions que han de regular el control obrer i la col·lectivització de les indústries, cal que totes les organitzacions sindicals suspenguin per uns dies les actuacions que fins avui es portaven a terme a aquest objecte, per tal d'evitar confusions i de facilitar la tasca dels Comitès de control obrer.

les guardioles. I unes lletres dien així, si fa no fa: «Una limosna para el Sagrado Corazón».

Aquesta guardiola fa algun temps havia desaparegut del seu lloc. I nosaltres coneixem bé qui va convèncer el rector que la treïés. Era — i és encara, naturalment, — un lliurepensador, un anticlerical, a qui aquella profanació feria la seva sensibilitat, que és on rau tota l'essència de la religió.

Per això, si a casa nostra teníem un Sagrat Cor que servia de guardiola, no trobem gens estrany que es fes servir el cul d'un Jesucrit per a caixa de cabals.

Temps a venir, és fàcil que uns sacerdots trobin el seu *modus vivendi* explicat a la gent senzilla que Jesús l'any 1936 foragità una altra vegada als mercaders del temple.

Les noves nomenclatures

La revolució que vivim d'ençà del 18 de juliol ocasiona i serà motiu encara de múltiples canvis, alguns dels quals molta gent possiblement no es creia veure'ls mai.

Un d'aquests canvis és el que es refereix als noms de poblacions, carrers i entitats. Segles i segles de denominació religiosa, i, més que religiosa, sectària, pesaven tant damunt de la gent, que, tot i els esforços per a laïcitzar la vida, la influència del passat era molt forta i molt potent encara. La ventada que s'ha emportat tantes de coses que semblaven incommovibles, és motiu ara de no poques preocupacions, sortosament de curt abast. Davant de tants ídols caiguts i tantes imatges destruïdes, la gent senzilla es pregunta: — I bé, com en direm del nostre poble? I a aquest carrer, quin nom li posarem? I quina serà la nostra Germandat? — I, en l'afany de mostrar llur adhesió a l'estat actual, hi ha qui amb tota la bona fe ha escrit «Eulàlia», per «Santa Eulàlia» i «Digna», per «Santadigna». S'han cregut que tot es reduïa a la supressió d'un qualificatiu.

Aquest petit conflicte de la nomenclatura de les poblacions, és un petit i intrascendent conflicte que ja abans de la «nova era» havien resolt molts pobles poc submissos a les ingerències clericals en la vida civil. Així, sabem que Granollers, per exemple, abans era «Sant Esteve de Granollers» i Mollet era «Sant Vicenç de Mollet», com fins ara, per inèrcia i covardia, molts pobles mantenien en llur nomenclatura tants sants Felius i tantes santes i sants de totes mides i edats. Tots aquests pobles caldrà que es limitin a posar llur «cognom», que és el que val i no el del que, per tradició, era el sant titular de la parròquia. Així, direm, i direm bé, Guixols, Les Codines, Ronsana, en lloc de Sant Feliu de Guixols, Sant Feliu de Codines i Santa Eulàlia de Ronsana. I Vilamajor de dalt i Vilamajor d'avall en lloc de Sant Pere i Sant Antoni de Vilamajor. Les localitats com Sant Celoni, i tantes i tantes del Llobregat, posem per cas, que es diferenciaven pel nom patronímic, és ben segur que totes trobaran en llurs arxius anteriors que els facilitin una denominació més d'acord amb la vida actual i amb la geografia del terreny i fins i tot menys fàcil de confondre's. A Sants ja hi ha qui ha proposat que es llevi la «t» del nom

de la barriada barcelonina i que segueix dient-se «Sans»; és a dir, la preponderància de la sanitat a la santedat.

La nomenclatura dels carrers ja és altra cosa i caldrà, així que hi hagi lleure, de cercar la forma més fàcil per tal d'evitar que hi hagi qui del carrer de Sant Roc en digui del «Camarada Roc» i del de Santa Esperança el de la «Companya Esperança». Creiem que estaria bé, tal com ja s'ha fet en alguna localitat, anomenar-los segons sigui llur orientació en respecte les poblacions de la rodalia o segons siguin llurs característiques en relació amb la vida de la localitat. Així, el nostre carrer de Santa Esperança podria ésser el dels Encants, per raó de les parades que s'hi estableixen els dijous, el de Sant Roc, podríem dir-ne del Mercat; perquè mena al cor del nostre mercat, i el de Santa Anna, carrer de Caldes o de Lliçà o de L'Ametlla, i així per l'estil.

Sobretot, no anem massa depressa a posar noms «gloriosos», que després no els haguéssim de canviar. Aquí ja n'hem vist exemples de glòries efímeres i quantes ciutats i viles espanyoles no han hagut ara de foragitar tots els Alcalàs Zamoras que volien immortalitzar?...

Dels noms de germandats i societats, creiem que ni paga el tret del comentari. Amb tot, però, diem que la nostra vella germandat de «Sant Isidre llaurador», ha trobat una fórmula senzilla i adient. Germandat fundada i sostinguda principalment per gent del camp, ara s'anomena «El Llaurador». El llaurador a seques. Un llaurador humil, senzill, que no està en olor de santedat ni té influències celestials com era fama que tenia aquell Sant Isidre que feia de tot menys llaurador, ja que per això tenia uns angelets bons minyons com n'hi havia a milers de milers a la pagesia i a totes les latituds, als quals mai per mai no hem llegit que els haguéssim abonat cap mena de jornal. Igual, exacte, com tants i tants que passaven per sants que tampoc no llauraven i tampoc no pagaven. A aquests fins ara no els havia arribat l'hora d'haver de llaurar. Oh, i de llaurar dret!...

AGEA

«Que un sigui burgès o capitalista, no és una raó perquè els revolucionaris el persegueixin i exterminin. Tampoc no ho és perseguir i exterminar sacerdots i frares pel sol fet d'ésser-ho. Molt menys és una raó que els homes d'idees dretistes o els que, sense ésser-ho, votaren un dia per les dretes, puguin ésser assassinats com gossos d'una manera covarda i criminal. La nostra lluita és contra el feixisme, i tothom qui no sigui feixista comprovat, siguin les que siguin les seves idees, per als antifeixistes, per als veritables revolucionaris, ha d'ésser una persona sagrada.»

J. PEIRO